

Nadal a tres bandes

«Venien més setmanes de tensió i angouxa i, l'alliberament que per molts podien ser les festes, està en dubte»

Durant 15 anys desenes de milers de catalans van validar un format televisiu digne d'estudi: Celebrar el sant Esteve veient com tres mestres del billar, abillats com si sortissin d'un passatge d'Alícia en terra de meravelles, feien fer piruetes a les boles a cops de tac. Canelons i billar poden ser una combinació feliç? A casa nostra i de la mà de l'alegria de celles tristes de Josep Maria Farràs, sí.

Enguany, en una reedició simbòlica, sembla que les nostres festes de Nadal també es jugaran a tres bandes [el símil no s'hauria d'allargar gaire més]. Per un costat tindrem un degoteig pandèmic diari: les xifres, anuncis comercials de les vacunes, mesures que van endavant i enrere...

La segona qüestió triangular de les festes [s'entesta a continuar una al·legoria esgotada] serà la situació econòmica. Les festes faran olor d'ERTO. El final d'any, habitualment caracteritzat pel dispendi i l'esperança de caçar algun premi de loteria. Enguany albiro decreixement de la despesa i augment de l'esperança de guanyar quatre quartos amb un dècim a la mà que aportin una estabilitat econòmica temporal.

I per acabar la carambola [truqueu la policia de la metàfora, si us plau] tenim els àpats nadalencs. De les dues anteriors ja en tenim experiència, estem acostumats a conuiu-hi amb esforç. Però renunciar a les trobades familiars serà complicat. Les festes actuaven, aquest any, d'eina multifunció: Servien per cloure un any merdós; per encetar, en companyia, el 2021, que ha de compensar en tot el 2020; suposaven unes petites vacances per a ànimes fatigades; una normalitat fugaç; un respir.

Però no.

Només hem obert la porta una petita escletxa i el virus ha tornat a entrar com una tromba d'aigua. I per més difícil -que ho és- dir a la família "no, no ens podem veure" sembla necessari començar-se a fer a la idea. Com comentava en Bernat Dedéu aquesta setmana l'únic argument que cal esgrimir és: "o això o la mort". Perquè aquesta malaltia mata. Cada dia vora una cinquantena de persones a Catalunya. I a aquest drama sí que no ens hi podem acostumar.

És comprensible que veiem una trobada familiar com un fet innocu o inofensiu. De la mateixa manera que validem en un primer moment qualsevol missatge que un conegut ens envia per xarxes socials, no podem pensar que algú a qui estímem ens pugui transmetre un virus "invisible". I així, ens traiem la mascareta i parlem cara a cara a casa durant les hores que calgui. Perquè casa nostra i "els nostres" no poden ser dolents. No podem assumir que no siguin espais segurs.

I no.

En els darrers mesos hem encadenat renúncies. I pensàvem que a canvi d'aquestes renúncies obtindríem certes. Un mètode, un ordre encertat contra el virus, quelcom previsible. I no ha estat així. A hores d'ara no veiem que ni científics ni gestors públics tinguin la fórmula ajustada. L'únic sistema validat és el més bàsic: si no et veus amb ningú ni transmetràs ni en passaran el virus.

El 2020 ens ha obligat a intentar refer el calendari. Vam fer sant Jordi al juliol. El Barça va

perdre la Champions a l'agost quan ho sol fer a l'abril. I qui sap si celebrarem un Nadal vacunat al març. L'única constància infal·lible, ara mateix, és la mort i la vergonya setmanal que et fan passar els partits independentistes en precampanya.

Venen més setmanes de tensió i angoixa i, l'alliberament que per molts podien ser les festes, està en dubte. No puc aportar cap mena de llum, però sí una petició de resistència: sigui quina sigui la circumstància, procurem ser feliços. I un desig: Els catalans vam convertir el billar espectacle en tradició, però la manera com viurem el Nadal pandèmic, no.